

БАЧКИ БРЕСТОВАЦ

ЛИСТ ЗА ИСТОРИЈСКУ ГРАЂУ О СЕЛУ И ОКОЛИНИ

Godina III

Bački Brestovac, 1. oktobar 1994.

Broj 10

UVODNA REČ

Brestovčani pišu o svom selu i u drugim publikacijama. Tako, na primer, do kraja oktobra 1994. godine izaći će knjiga o salašima, koja nosi poetski naslov „Ej, salaši“. U toj knjizi naći će se i XIII priča Zdravka Lončara: „Salaši – kojih nema“. Istu priču možete pročitati u ovom broju Lista. Pored priče Zdravka Lončara, u knjizi „Ej, salaši“ našli su se prilozima: Milisava Miše Lazića, Vljajka Lazića, Miomira Krnjajića, Milisava Zarića i Paula Šmita.

V. Lazić

NEŠTO O VINOGRADIMA I VINU U BRESTOVČU

Prvi brestovački vinogradi su podignuti na potesu Katalinin breg, blagom uzvišenju na severozapadnoj granici atara prema Staparuu.

Najverovatnije da potiču iz turskog perioda kada su zauzimali tek nekoliko ari; uostalom i zaseoci na ovom području – Brestovo, Prekaja, Sent Katalin i Zat Brez su brojali svega desetak kuća.

Dolaskom graničara proširile su se vinogradske površine, jer su militari zasadili dosta novih čokota. Ipak ukupna proizvodnja vina iz ovih vinograda bila je mala: 1746., u vreme razvojačenja Granice, ukupno 12 urni po 54,3 l, dakle negde oko 650 l.

Naseljavanje novih stanovnika – paora praćeno je daljnjim povećanjem broja vinograda: 1770. u Brestoveu su živele 154 porodice, a 79 ih je imalo vinograde, što je više od uobičajenog odnosa onih koji poseduju vinograde i onih koji ih nemaju nego u sličnim mestima Bačke. Te godine vinogradi su zauzimali površinu od 164 motike (stara mera za površinu vinograda od 94 kvadratna hvata).

Urod grožđa je bio mali, a i vino dobijeno iz njega lošeg kvaliteta. Razlog tome treba tražiti u nedovoljnom osunčavanju, neodgovarajućem zemljištu i greškama u uzgoju gde lozi nije stavljena tačka, pa je grožđe padalo na zemlju i trulilo. Zbog toga se vino brzo kvarilo.

Da bi sprečili kvarenje vina, Brestovčani su ga na vreme popili.

Zaista, u Brestoveu se rado i mnogo pilo. Sem vina trošila se rakija i pivo.

U selu je postojala državna mehana koju su brestovački kmetovi mogli, na osnovu regalnog prava izdavanog u zakup, arendirati od 1. oktobra do kraja marta i točiti u zimskom periodu svoje piće.

Iz podataka o količini prodane rakije, piva i vina možemo konstatovati da je poslovala uspešno i bila dobro posećena.

Zimski period (X-III)	Vino [l]	Rakija [l]	Pivo [l]
1761/62.	10.208	1.574	6.081
1762/63.	20.036	1.520	3.258
1763/64.	16.127	1.683	5.973

Količina istočenog pića za tri polugodišta u brestovačkoj spahijskoj mehani

Olga Andrašić

XXIII Izvod iz rukopisa Sećanja Vladislava Bajе Beljanskog

IVAN JAKŠIĆ

Imao sam u gimnaziji retko dobre kolege i kolegice. Među njima beše nekoliko vanserijskih ličnosti. U tom krugu je bio i Ivan Jakšić, dete iz poznate svešteničke porodice, iz Srpske Crnje u Banatu. Deda mu i naš poznati pesnik, dramsku pisac i slikar Dura Jakšić behu rođena braća. Međutim, Ivan je imao više afiniteta za tehničke nauke. Bio je jedan od najsolidnijih daka u razredu. Nije se isticao nekom posebnom lucidnošću, ali se ne sećam da je ikad ocenjen slabijom ocenom od 4. Za njega je sistematski rad bio pitanje savesti. Ništa nije moglo, ni slučajno, da ga odvuče na neku drugu stranu, na zadovoljavanje nekih drugih prohteva, dok nije temeljno obavio sve svoje školske zadatke. U Skautskoj organizaciji iscrpljivao je sav višak svoje intelektualne i fizičke energije.

Niži rastom, nežnijeg fizičkog sastava, velikih, otvorenih, nasmejanih očiju, smeđe grgurave kose, nenametljiv i nerazmetljiv, kao oličenje korektnosti nikad se nikom nije zamerio. Pa – i pored istaknutih vrлина – ne beše onakvo momče koje privlači poglede okoline. Valjda zato što smo od njega i Aleksandra Kalčana (koji se otisnuo u Vojnu akademiju i tamo razvio u pravu momčinu) svi izgledali bar dve godine stariji.

Posle rastanka od somborske gimnazije nikad se nismo sreli, pa mi je takav – kakvim ga opisah – ostao u sećanju. Utoliko me je više upravo zadivila njegova biografija, za koju saznadoh tek negde 1950. kada sa službom dođoh u Novi Sad. Izvor saznanja o životnom putu i Ivanovoj tragičnoj smrti beše starija mu sestra Ivanka, profesor Filozofskog fakulteta u Novom Sadu, koju sam znao još iz somborske gimnazije. Sačuvala je Ivanka (udata Jovanović) sva Ivanova pisma upućena njoj i užoj porodici.

Evo kako je izgledao taj trnovit put nepokolebljivog idealiste Ivana Jakšića. Rođen je u Kikindi 1912. maturirao u Somboru, potom se upisao na Tehnički fakultet u Pragu. Tu je upoznao Milana Gorkića, koji je tada bio sekretar CK KPJ. Primljen je u članstvo KPJ 1932. Zapazivši njegove kvalitete, Gorkić ga postavlja za rukovodioca tehničkog aparata Partije u Pragu. Kao obeleženi komunista bio je za čehoslovačke vlasti nepoželjan, te je prognan u Beč. Prilikom izbijanja građanskog rata u Španiji ilegalno se vraća u Prag, oprašta od svoje velike ljubavi, Čehinje, kolegice sa fakulteta, i odlazi kao dobrovoljac u rat, u Španiju.

Pri donošenju ove odluke, našavši se na životnom raskršću, obraća se ocu Stojanu: „Za ovako važan prelom u svom životu, želao bih da imam saglasnost od Tebe“. Otac mu putem pisma saopštava svoje mišljenje, a on ocu uzvraća: „Ti o meni, Babo, govoriš da sam zanečenjak. Ti u celoj toj borbi pratiš isključivo moj život i da je jedino što imaš da mi savetuješ – da pazim na svoju glavu. To je tako maleno u poređenju sa borbom koja se tamo vodi. Ipak, na kraju, između ređova sam pročitao – da si ponosan na mene“.

Već kao borac i komesar jednog artiljerijskog puka javlja se porodici sa fronta iz Španije i između ostalog piše: „... Uveren sam da sam uspeo pregoreti ono najniže „ja“ i „moje“ i da sam ga slio u veliku reku

„MI“ ... Ne pratite više šta je sa mnom, pratite kako stoji polje borbe protiv fašizma“...

Tako je, eto, pisao svojoj porodici moj gimnazijski drug Ivan Jakšić, zanesen i ponesen borbom španskog naroda za slobodu svoje zemlje od fašističkih porobljivača. Ponesen ljudskom potrebom da se u toj velikoj borbi i sam na delu, na bojnopolju iskaže, slio se u reku boraca dobrovoljaca iz čitavog sveta.

Ovi iseći iz pisama čovjeka zanesenog slobodarskim idealima predstavljaju jednu uzbudljivu i potresnu ispovest.

Posle poraza Španske narodne armije, potpomognute internacionalnim brigadama, Ivan je – iznevši živu glavu – dospao u koncentracioni logor u Francuskoj. Potom je kao begunac iz Nemačke jedno vreme bio ilegalac u Zagrebu, odakle je otišao u Partizane. Bio je u Pračanskom bataljonu na Romaniji u funkciji komesara. U povlačenju sa Vrhovnim štabom prema Foči ubijen je iz zasede od ustaša, zajedno sa svojim komandantom M. Simovićem, u Ilovači 21. januara 1942. Našao ga je njegov borac i izvestio: „Pogoden je metkom u prsa i imao je dve rane od noža“. Prva vest o njegovoj pogibiji je napisana u „Dnevniku“ V. Dedijera „...sada leži zaklan u jednom selu unuk pesnika Dure Jakšića – I. J. ...“

XIII priča SALAŠI KOJIH NEMA

Za nas decu salaši su bili stalna zagonetka. Nikada nam nije bilo jasno zašto su ljudi gradili kuće u njivama: da li zato što su hteli, ili zato što su proterani od seljaka. Zato smo zazirali prolazeći kraj njih, tim pre što nisu bili ograđeni, nisu imali kapije. Lavež većeg broja pasa nas je takođe zbuñivao, a i plašio. Pitali smo se od koga se ti ljudi brane. Za živinu rasejanu po njivama mislili smo da je ničija, da je divlja. Jata golubova, od kojih su jedni „dežurali“ na krovu, a drugi „plivali“ po nebu, su nas oduševljavala.

Uz sve te dileme, nama su se salaši dopadali, jer se na njima prirodnije živelo. Stanovnici salaša su tegobnije živeli od stanovnika sela. Pogotovo oni sa udaljenijih salaša.

Podaci govore da je naše selo bilo okruženo mnoštvom salaša. Oni su podsećali na karaule, čuvarnice sela. Oni su bili svojevrsni depadansi sela, jer se na njima moglo i zanočiti u vreme nepogoda. Bilo je mesta i za konje i za ljude, isto kao u turskim hanovima, ali bez naplate.

Od udaljenijih salaša meni je ostao u sećanju onaj sa desne strane miletićevog puta. On je pripao zadruzi „Gostović“. Bio je okružen velikim površinama pod voćem i vinogradima. Na njemu nije bilo žitelja, pa je zgradu nagrizao zub vremena. Mi deca smo išli sa starijim ljudima i tamo celodnevno radili poslove koji su bili lakši. Berba jabuka i berba grožđa su nam bili glavni poslovi. Sećam se da su Gliša Ostojić i Branko Zarić (Misirkin otac) najčešće radili sa nama. Tako je to bilo negde do 1951. kada je salaš porušen, a voće i vinograd napušteni.

Ne znam zašto, ali tih godina nastalo je masovno rušenje salaša. Zadruge su se prosto takmičile koja će prvo likvidirati salaše sa svog poseda. Taj talas rušenja zbuñio je i vlasnike privatnih salaša, koji su počeli da preseljavaju u selo.

Tako je taj razudeni brestovački atar ubrzo ostao bez krova nad glavom. Ponegde su ostali samo ogoljeni zidovi, dermovi i poneko drvo, najčešće bagrem. Nestala su skloništa od kiše i vetrova. Nije bilo retko videti kako radnici pokisli do kože, sa alatkom na ramenima, beže kući sa njiva. A, 1951. u vreme žetve, u po dana, velika oluja, kakve verovatno posle toga nije ni bilo, nanela je velike štete usevima i objektima, a bilo je i povređenih ljudi. Posle toga, ali kasno, nastale su priče da salaše nije trebalo rušiti.

Najduže su se održali salaš kod groblja i salaš Slavka Despotova, koji je kasnije preuzeo njegov sinovac Đura. Pre njih nestali su Jocić salaš i salaš Števalice Vojnovića.

Od svih salaša meni je najdraži bio onaj kraj groblja, jer sam za njega emotivno vezan. Naime, tu je, za vreme našeg školovanja, stanovao moj vrli drug Boško Vraneš. Tu smo, okruženi voćem, usevima i živinom proveli dosta lepih trenutaka, među kojima su najlepši oni za vreme pripremanja mature 1956. Tu lepotu mi nije

kvarila ni jedna loša uspomena. Naime, tu me je 1948. za desnu nogu ujeo veliki šareni pas Krste Mačkicia, koji je tada stanovao na salašu.

Nakon smrti Boškovo oca, čika Filipa, 1986. salaš je opusteo. Počelo je da ga načine vreme. I ljudi. Tako je nestao.

Nedavno sam, voden željom, svratio na to mesto i zatekao zasejano žito. Nametnula mi se pomisao da je nestankom tog salaša selo izgubilo i svog poslednjeg čuvara. Da je ostalo pusto ostrvo u moru ravnice i da je prestalo biti ono što je bilo.

Banja Junaković

17. mart 1994.

Zdravko Lončar

PISMO IZ NEMAČKE

Hcidenrod, 1. 10. 1994.

Dragi Brestovčani,

obećala sam da ću učesovati u pisanju Vašeg lista, ali nisam pretpostavila da će mi za to trebati ipak izvesno vreme, da bih se „naštimovala“ na Vaš stil sećanja iz prošlosti. Drugim rečima, Vaše pozitivne članke sam sa zadovoljstvom čitala, međutim moja sećanja sam ja pokušala da pokrijem velom zaborava jer se radilo o bolnim iskustvima i teškim razočarenjima. Kao da je jedan veo za drugim počeo da se sklanja i da mi pred oči izlaze svi razlozi zašto sam napustila meni dragu domovinu, koju, uprkos svim ranama koje sam iz nje ponela u svet, iznad svega volim i želim da je spasim.

Svih ovih godina, otkako nisam tamo, čuvala sam kao najveće blago, moje snove i iluzije, koji su me i tamo duševno hranili, kao tajno blago. Sva bolna iskustva, nisu uspela da me otuđe i zaplaše, održavala sam, iako većinom jednostrano, kontakt sa domovinom i negovala i ovde jezik i običaje.

Juče sam posetila jednu 85-godišnju ženu u ovom selu u kome živim. Ubrala sam joj zadnje ruže iz naše bašte i prve breske iz ovog sela (svi su nam se smejali kad smo ih zasadili, jer navodno ovde ne uspeva voće i povrće, a posebno breskve nemaju nikakvu šansu – navodno). Ova starica je ratna udovica i živi sama u jednoj kući već 49 godina. Još je uvek čila i vesela i obavlja sve kućne i baštenske poslove. Prvi put mi je pokazala svoju kuću, koja bi mogla da bude negde u Bosni ili Lici, samo što su uspomene iz prošlosti nešto drukčije. Ona još loži u šporet, pere veš na ruke i sa onom sapunicom od veša još opere sve kante za smeće. U podrum se ide iz kuhinje, isto kao u ličkim kućama, a čitava kuća liči na toranj sa dva sprata i uske drvene stepenice ih povezuju. Ona mi je sa ponosom pokazivala stare stvari od njenih predaka, od kojih neće da se odvoji, iako joj za to nude silne pare. Ona sa osmehom na licu i skoro poigravajući reče „ja sam se siromašna rodila i siromašna ću umreti, ali sam u glavi čista i u telu čila, a u duši vesela, šta će mi više“. Rado bih Vam snimila film o ovom selu i njegovim žiteljima, jer prikazuje čitav prosek ne samo Nemačke, nego čitavog sveta, iako ima samo 500 stanovnika, ali zato oko 250 kuća.

Za vreme čitanja vašeg lista bude se i meni uspomene na vreme iz škole, iako ne mogu reći, da su iz današnje perspektive pozitivne. Sećam se posebnih „privilegija“ dobrih učenica da su smele da čuvaju decu učitelja i da im spremaju kuću. Naravno da smo mi to tada sa zadovoljstvom radile, jer je to ukazivalo na veliko poverenje i pri tom smo sticali isto tako dragocena iskustva i osećaj prisnosti prema našim učiteljima. Ali kao što rekoh, ovo je bila privilegija dobrih učenica, tako da je često dolazilo do nezdravih odnosa i špekulacija, kako ko dolazi do dobrih ocena. Pošto sam ja bila dosta tiha i mirna nisam igrala neku veliku ulogu u nekim organizacijama. Sećam se jedne prilike, kada je naš vrlo omiljeni nastavnik Petar Stokić organizovao književno veče. Dušanka Jelovac i ja trebalo je da ga podržimo sa odgovarajućim recitacijama. Meni je pala u deo jedna pesma pod nazivom „Izdajici“, autora se više ne sećam, možda je bio Đura Jakšić, koja počinje sa „Svaka ptica svome jat, svako teži svome bratu...“ itd. Ja sam još dosta glasno započela, ali mi se posle prve strofe glas sve više gubio, tako da sam na kraju samo još nešto u bradu prošaputala. Pesma me je i onako duboko dirnula i do današnjeg dana me prati osećanje, da sam smatrana izdajicom, zato što sam se na svoj tihi način ipak probijala sama kroz život. Sećam se da se uglavnom preko Partije i društvenih organizacija moglo doći do nekog ugleda i položaja. Kod

nas u kući ova vrsta probijanja nije bila naročito popularna. Mi smo učili da samo pošten rad može doneti pravu sreću i zadovoljstvo, a ko je siromašan rođen nije sramota ako i umre siromašan. Sećam se i masovnih demonstracija i sletova, na kojima sam se osećala sitnijom od mrava, upravo kao jedna tačka na sunčanoj žegi, koja mora malo da se pokreće da bi nastalo veliko ime TITO od hiljade dece, koji su nedeljama vredno vežbali za ovaj jedan susret na Titov rodendan. Postoji niz takvih sećanja, odnosno ona su i najupečatljivija, pored onih lepših koja sam imala pri učestvovanju u kulturno-umetničkim društvima, kada sam naravno već otišla iz Bačkog Brestovca.

Lepe uspomene iz ranog detinjstva vezujem za kreativno igranje na našoj ledini iznad jamure, gde su se uzdizale kamare slame u kojima smo mi bušili tajne tunele i gradili skloništa od rata i od roditelja. Većina ih je bila jako stroga i igranje su smatrali izgubljenim vremenom, trebalo je raditi i privređivati kako u kućnim poslovima, tako i oko stoke ili na njivi. Čak i kupanje u jamuri ili izleti na kanal i bližu okolinu bili su pravi poduhvati i avanture, koje smo krijući preduzimali. Ja sam imala sreću da čuvam ovce u jamuri bez vode zajedno sa Jovom Glumcem i da sa njim planiram gradnju jedne visoke kule, koja bi dosegla do neba, tako da niko ne bi mogao da ude u nju. Možda smo bili oboje između 6 i 7 godina, ali su nas već smatrali nekim parom. Prvo smo mislili kako bismo samo nas i ovce spasili u ovaj visoki toranj, kad Jovo malo razmisli pa reče, on bi bogme i svoju seju i mamu uzeo, da se i one spasu od rata. Kad ja to počeh da nabrajam i moje, koje bih ja rado uzela k nama, ustanovi Jovo da za toliko čeljadi ne bi bilo mesta u toj našoj kuli ...

Za ovaj put ću završiti. Ja prepuštam Vašem izbornom redaktoru, ako želi nešto iz ovog da objavi. Bilo bi mi drago da ostanem u vezi sa Vama, jer imam veliku potrebu da čitam i pišem na mom maternjem jeziku.

Pozdravljam Vas i želim nadalje puno uspeha.

Vaša zemljakinja

Nada Dmitrašinović – Rath

VESTI BAČKOBRESTOVAČKOG LETA 1994.

TURNIR U MALOM FUDBALU

Tradicionalni noćni turnir u malom fudbalu, u organizaciji Fudbalskog kluba BSK, održan je i ove godine, u vremenu od 20. jula do 10. avgusta. Za turnir se prijavilo 12 seniorskih i 9 pionirskih ekipa. Ekipu su činili 5 igrača (4 igrača + golman), a ukupno, sa rezervama, na turniru je igralo 120 igrača seniora i 80 pionira. Uplata po igraču iznosila je 10 dinara, a za pionire je učešće bilo besplatno. Svakog dana prva utakmica (od 20,00 časova) bila je rezervisana za pionirske ekipe, a kasnije 3 utakmice su igrali stariji igrači.

Plasman nagrađenih ekipa: I mesto i nagradu od 400 dinara osvojila je ekipa „MENDERI“ (SUR „Sutjeska“), II mesto i nagradu od 200 dinara pripala je ekipi STR „Panjković“, III sa 100 dinara nagrade je ekipa „Treća noga“, a četvoroplasirani su „Mrakosi“ sa 50 dinara nagrade. Za pobednike „Mendere“ igrali su: Dragan Rajačić, Milan Lalić, Slavko Beljanski, Dorde Beljanski, Simo Cvetičanin, Dušan Klačnja, Risto Božić, Predrag Jurković i Dragan Korać. Kod pionira najbolja ekipa su bili „Menderi“, koji su i nagrađeni sa 50 dinara.

Kao i ranijih godina, u vreme trajanja turnira, bila je organizovana prodaja jela i pića.

Broj posetilaca bio je različit po danima, kretao se prosečno od 150–200, dok je za finalno veče prodati 250 ulaznica (računa se da je tada bilo između 300 i 400 gledalaca), što samo potvrđuje o interesovanju žitelja za ovaj vid zabave i rekreacije.

Premda je ova sportska priredba dobro organizovana, prihod sa nje nije mogao da „pokrije“ ni deo brojnih troškova Kluba (mreže, kopačke, lopte, električna struja, troškovi takmičenja i drugi režijski troškovi), pa mladi sportisti s pravom očekuju i doprinos seta za razvoj fizičke kulture, koji bi se manifestovao kroz veću potporu i finansijsku pomoć mesnih sponzora (Mesna zajednica, Poljoprivredna zadruga, Kudeljara i dr.).

SPONZORI ZA ŠKOLU

Škole, naročito osnovne, ni ranije, a pogotovu danas, nisu imale sjajne finansijske bilanse, a svih ovih godina, posebno 1992. i 1993. kada je harala inflacija i hiperinflacija, a privredna aktivnost bila skoro onemogućena, stanje materijalne baze ovih ustanova bilo je – nije preterano reći – katastrofalno. Izuzetak nije predstavljala ni Osnovna škola „M. Pijade“ u Bačkom Brestovcu. Unapređenje nastave putem popune zbirki, učila i pomagala ostvarivana je ranije sa promenljivim intezitetom, dok je danas situacija takva da se može trošiti samo za ono što je najneophodnije (ogrev, osnovni režijski troškovi, a ostalo je svedeno na najmanju meru). U izvesnim periodima čak i takve neophodne nabavke nisu se ostvarivale bez znatnih teškoća. Zato su osim državnih organa, školi pritali u pomoć i drugi zainteresovani, dobrotomerni i humani ljudi. Njih zovemo dobrotvorima, a jedan drugi naziv se potpuno odomaćio – sponzori.

BOGDAN BUBALO, vlasnik firme PTP „Bubalo“ – Zrenjanin, tokom 1992. u nekoliko navrata, finansijski je pomogao školu, kada je bilo najkritičnije, u vreme najveće krize. Bila su to značajna i velika sredstva za ono vreme (oko 3 miliona ondašnjih dinara, ili u protivvrednosti par stotina DEM). Početkom ove godine Bogdan Bubalo je ponovo učinio gest vredan poštovanja: obavezao je školu 15 t uglja i 3 m³ drva u vrednosti 900 novih dinara. Valja istaći i da se Ranko Božanić, vlasnik privatne prodavnice građevinskog materijala, odrekao trgovačke marže, da bi škola obezbedila ogrev pod što povoljnijim uslovima. Pritekli su u pomoć i drugi Brestovčani. Milan Svilar je sopstvenim traktorom besplatno prevezao ogrev, a Milan Lončar i Boban Drakulić besplatno su izvršili sečenje drva uz pomoć nekolicine roditelja.

TAKMIČENJE VATROGASACA

Dobrovoljno vatrogasno društvo Bački Brestovac, 26. juna, ove godine, bilo je domaćin Opštinskog vatrogasnog takmičenja, na kojem su učestvovali predstavničke, pionirske, omladinske i ekipe industrijskih preduzeća iz svih mesta naše opštine, izuzev Lalića. Profesionalna vatrogasna jedinica iz Odžaka nastupala je sa pokaznom vežbom, ali van konkurencije.

Dobrovoljna vatrogasna društva prijavila su sledeće ekipe: BAČKI BRESTOVAC (2 predstavničke ekipe i 1 pionirsku), BAČKI GRAČAC (1 pred.), BOGOJEVO (1 mušku pred., 1 žensku pred., 1 omladinsku, 1 mušku pionirsku i 1 žensku pionirsku), SRPSKI MILETIĆ (1 pred.), DERONJE (1 pred.), ODŽACI (1 pred.), RATKOVO (1 pred.), KARAVUKOVO (1 pred.), INDUSTRIJSKO DOBROVOLJNO VATROGASNO DRUŠTVO (u daljem tekstu IDVD) pri Fabrici „Lola Ribar“ Odžaci (1 ženska pred.), IDVD pri „Poljostroju“ Odžaci (1 pred.) i IDVD pri kartonaži „Mladost“ Odžaci (1 pred.), ukupno 17 ekipa.

Plasman po kategorijama:

Od muških predstavničkih ekipa I mesto i pehar poljoprivredne zadruge „Vojvodina“ Bački Brestovac, kao sponzora takmičenja, osvojila je ekipa DVD Bački Brestovac. Od ženskih predstavničkih ekipa prvoplasirana je ekipa IDVD „Lola Ribar“ Odžaci, kojoj je pripala i zlatna medalja, a drugoplasirane su Bogojevčanke, koje su dobile srebrnu medalju.

U konkurenciji muških pionirskih ekipa nastupili su pioniri Bačkog Brestovca i Bogojeva. Prvi su bili pioniri Bačkog Brestovca (dobili pehar Poljoprivredne zadruge „Vojvodina“, kao pokrovitelja), a drugi njihovi vršnjaci iz Bogojeva (svaki pojedinačno dobio medalju). U kategoriji ženskih pionirskih ekipa nastupile su samo pionirke Bogojeva, koje su od pokrovitelja primile pehar.

Takmičenje je bilo u svemu regularno, disciplina učesnika primerna, organizacija dobra, a susret vatrogasaca Opštine doprineo je njihovom boljem upoznavanju i zbližavanju.

Bačkobrestovački vatrogasci ove godine učestvovali su i na majskim susretima vatrogasaca Vojvodine u Šidu, koje svake godine organizuje Pokrajinski vatrogasni savez. Prema rečima komandira DVD Bački Brestovac, Milana Drakulića, ove godine u Šidu je bilo oko 36

društava iz cele pokrajine, mahom industrijskih i profesionalnih. Vredno je istaći da su pioniri Bačkog Brestovca, u konkurenciji 8 pionirskih ekipa, osvojili I mesto, a naša predstavnička ekipa plasirala se na IV mesto, koje je utoliko značajnije kada se zna da su se naši predstavnici takmičili sa dobrovoljnim i profesionalnim ekipama, a izvodene su vežbe predviđene za profesionalce.

Krnjajić Miomir

Drugi deo Rad bačkobrestovačke osnovne škole u 1946. godini – Hronologija događaja –

ZDRAVLJE, HIGIJENA I ŠKOLSKE ZGRADE

„Drugarica Ljubica Bodlović obaveštava drugove-ce da u njenom odeljenju (prvi razred) vladaju boginje i da se taj procenat penje“. Zaključak: „obavestite se nadležni“ (20. 2. 1946.). Ko je taj nadležni?

Čistoća je mnogo puta bila razmatrana. „Po pitanju čistoće drug upravitelj je predložio da se naročita pažnja obrati održavanju svih prostorija, a pogotovu nužnika zbog bolesti. Na ovo su nastavnici izjavili da čistoću održavaju u datim mogućnostima“ (konferencija od 02. 03. 1946.).

Već na narednoj konferenciji (9. 3. 1946.) ponovo se čistoća učionica i nužnika stavlja na dnevni red. „Upravitelj veli da je prilikom obilaska učionica primetio da je prljavo i opominje da se više obrati pažnja na čistoću kako učionica tako i nužnika“.

Posebna tačka dnevnog reda konferencije učitelja je (17. 4. 1946.): „Čistoća učionica, nuzprostorija i bašti“. Upravitelj: „Čistoća učionica u svim zgradama popravila se, dok su bašte i ostale nuzprostorije još uvek nečiste. Drug upravitelj apeluje na sve učitelje da malo više

pažnje obrate na sve to“. Znači, upravitelj ne zahteva, ne naređuje, nego apeluje.

„Drug upravitelj upozorava nastavnike da po završenom radu u učionicama zatvaraju prozore, jer se desilo već nekoliko puta da prozori ostanu otvoreni i da ih vetar razbije“. Konferencija je odlučila „da se iz dobrovoljnog priloga nabave metle i ključevi za učionice“. Bez metle nema ni čistoće.

Na konferenciji učitelja održanoj 20. 5. 1946. ponovo je na dnevnom redu „održavanje čistoće i uređivanje bašte“. „Drug Upravitelj predlaže da se iz učionica sve parole skinu, ponovno zidovi okreće i nalepe nove parole, zidne novine i po koji dečiji crtež ... Dvorišta da budu u redu, a pogotovo nužnici iz zdravstvenih razloga.“

Na poslednjoj konferenciji učitelja (19. 6. 1946.) razmatrana je tačka: „Uređenje i krečenje učionica za vreme letnjeg odmora“. U zapisniku se ističe „da je školskoj zgradi kod zadrugce potrebna jedna generalna popravka, tj. malterisanje, lepljenje i tek onda krečenje“. Inače, zbog velikog broja školske dece, zatečene školske zgrade nisu bile dovoljne. Zbog toga je, na primer, Krevingerova kuća (Vojvođanska ulica; odmah po ratu bila je to Staljinova ulica) pretvorena u školsku zgradu.

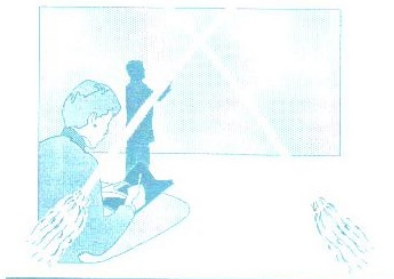
Lazić dr Veselin

Iz mesne kancelarije Bački Brestovac

Rođeni (u augustu): Vlasisavljević (Miloša) Katarina, rođena 1970. u Holchajmu (Nemačka); Vlasisavljević (Katarine) Alana, rođena 1991. u Nojsu (Nemačka); Vlasisavljević (Miloša) Nataša, rođena 1992. u Nojsu (Nemačka); Kmezić (Zorana) Dijana, rođena 1990. u Solnoku (Mađarska).

Venčani (u augustu): Duško Beljanski i Biljana Beronja
Umrlji (u augustu): Ilija Panjković (1937); Kata Rajačić, rođena Đurić (1910); Milan Đurkić (1960); Dara Stanić, rođena Stanić (1924).

Nedeljka Ilinić

Fasada jedne Brestovačke kuće

SPONZORI

PTP „Bubalo“

Zrenjanin, Mihajlovački drum bb
Telefoni: 34-480 i 35-815, Telefax: 023 34-755
Vlasnik firme: Bogdan Bubalo, Brstovčanin

„LIČKA KUĆA“

braće Mandića, Mile i Ljubomira,
Novi Sad, Telefon: 021-391-983

List
BAČKI BRESTOVAC

Urednik:
dr Veselin Braća LAZIĆ

Članovi uredništva:
Milisav Miša Lazić, profesor, Miomir Krnjajić, nastavnik u penziji,
Milisav Zarić, sudija, Dušan Škorić, nastavnik i mr Lazar Lazić
Korektor: mr Lazar Lazić

Komisija za marketing Lista:
Mile Mandić, Dušan Lončar, Bogdan Bubalo, Stevan Zarić i
Stevan Vrzić

Štampa:
AMB „GRAFIKA“ NOVI SAD
Tiraž: 300 primeraka

Adrese:
dr Veselin Lazić, Poljoprivredni fakultet, Novi Sad, Trg Dositeja
Obrodovića 8, tel.: 350-366 lok. 304, Miomir Krnjajić, 25242 Bački
Brestovac, Lenjinova 64, tel.: (025) 881-129